

■ Διαχρονικῶς τελούμενο καὶ βεβαιούμενο Μέγα Θαῦμα

Τὸ ἐπαναλαμβανόμενο Θαῦμα*

Ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου ἀνατέλλει Ζωὴ καὶ Ἐλπίδα

Κάθε χρόνο, τὸ ἀπόγευμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, μὲ ἔκδηλη τὴν ἀνυπομονησία, περιμένουν ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, πὸ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο γίνεται ἡ ἀφή του μέσα στὸ ἱερὸ Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μόνοι ὅσοι ἔχουν βρεθεῖ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸν Πανάγιο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως μποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν καὶ νὰ καταλάβουν τὰ λίγα πὸ καταγράφονται στὴν σελίδα αὐτή.

Τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, λίγες ὥρες πρὶν τὴν μεγάλη στιγμή τῆς Ἑορτῆς τῶν Ἑορτῶν, ἔρχεται καὶ στὴν Πατρίδα μας ἡ ἱερὴ Φλόγα.

Πολλοί, μάλιστα εἶναι ἐκεῖνοι, πὸ κατεβαίνουν μέχρι τὸ ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν πτήση τῆς «Ὀλυμπιακῆς» καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου τὴν ἅγια Φλόγα καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν στὴν συνέχεια μέχρι τὴν Ἑνορία τους, γιὰ νὰ ἀνάψουν μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες οἱ λαμπάδες τῶν πιστῶν στὸ ἄκουσμα τοῦ: «Δεῦτε λάβετε Φῶς».

* * *

Ἄλλα τί εἶναι αὐτὸ τὸ Ἅγιο Φῶς πὸ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τόσο μακριά; Εἶναι ἄραγε ἡ φλόγα ἐνὸς καντηλιοῦ, πὸ ἀνάβεται στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὸ συνηθισμένο τρόπο, γιὰ νὰ μεταφερθεῖ στὴν συνέχεια στὴν Πατρίδα μας, καὶ νὰ περιφέρεται μὲ τὴν ἐπισημότητα ἐδῶ κι ἐκεῖ, ἔτσι γιὰ τὸ καλό;

Εἶναι μία ἐκμετάλλευση τῆς ἀφέλειας τῶν Χριστιανῶν, ὅπως

τις τελευταίες ημέρες αφήνεται να κυκλοφορήσει από τὰ κανάλια τῆς τηλεόρασεως; **Ἡ** εἶναι κάτι τὸ μοναδικό, κάτι διαφορετικὸ αὐτὴ ἡ ἱερὴ Φλόγα, ποὺ μᾶς ὑποχρεώνει λόγῳ τῆς φύσεώς Της νὰ σταθοῦμε μὲ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια;

Τὸ Ἅγιο Φῶς δὲν προσδιορίζεται μὲ μέτρα καὶ κριτήρια συμβατικά. **Εἶναι** ἓνα Θαῦμα. **Καὶ** τὸ Θαῦμα «ἐρμηνεύσει γλῶσσα ἀδύνατον», μόνον μὲ τὴν πίστη-ἐμπιστοσύνη μας, στὸν Ἀναστάντα Κύ-

ριό μας δεχόμαστε τὸ δῶρο αὐτὸ «τῆς παραδόξου ἀφῆς του», ποὺ πραγματοποιεῖται κάθε χρόνο τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Καὶ δὲν μπορούμε νὰ ὀρίσουμε λογικὰ τὸ πῶς ἀνάβει, γι' αὐτὸ περιοριζόμαστε νὰ σταθοῦμε στὴν Τελετουργία, ποὺ γίνεται στὸν Πανάγιο Τάφος τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, γιὰ νὰ δεχθεῖ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ τὸ ὄρατὸ αὐτὸ σημάδι, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας.

Ἔτσι, τὸ πρωῖ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, γύρω στὶς 11, καὶ ἀφοῦ ἐλεγχθεῖ ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ ὀλόκληρος ὁ χῶρος, ποὺ τὸν περιβάλλει, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει ὄ,τιδήποτε ἀντικείμενο ποὺ παράγει φλόγα, ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἄλλων δογμάτων καὶ τῆς ἀστυνομίας, σφραγίζεται ὁ Τάφος μὲ καθαρὸ κερί ποὺ ἔχει ἤδη λειτουργηθεῖ γιὰ 40 ἡμέρες.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμᾶτος ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ποὺ ἔχουν παραμείνει ἄγρυπνοι ἤδη ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ, προκειμένου νὰ παραστοῦν μάρτυρες τοῦ ἐξαίσιου θαύματος.

Γύρω στὶς 12 τὸ μεσημέρι, ὁ Ἑλληνορθόδοξος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων, συνοδευόμενος ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τοῦ Θρόνου, Ἱερεῖς, Διακόνους, καὶ τὰ μέλη τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ θύρα τοῦ ἀραβικοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἐνῶ κτυπᾷ πένθιμα ἢ μεγάλη καμπάνα τοῦ Ναοῦ.

Μόλις ἡ ἱερὰ πομπὴ φθάσει πρὸ τοῦ Παναγίου Τάφου, οἱ παριστάμενοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Κοπτῶν ἀσπάζονται τὸ χερί τοῦ Πατριάρχου.

* * *

Παρενευτικά σημειώνουμε, ὅτι αὐτὴ ἡ Τάξη τονίζει καὶ ὑπεν-

θυμίζει τὰ πανάρχαια δίκαια τοῦ ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, τὰ ὁποῖα ξεκινοῦν ἤδη ἀπὸ τὸ 150 μ.Χ. μὲ τὴν ὁμάδα τῶν ἀφιερωμένων ἐκείνων προσώπων, ποὺ μέσα στὴν λαίλαπα τῶν διωγμῶν ἔσπευσαν στὴν περιφρούρηση καὶ διακονία τῶν ἱερῶν Τόπων.

Ἡ παράδοση τοὺς θέλει νὰ εἶναι Ἑλληνες. **Γύρω** ἀπ' αὐτοὺς συγκροτήθηκε τὸ λεγόμενο «Τάγμα τῶν Σπουδαίων», ποὺ ἀργότερα μετεξελίχθηκε στὴν ἀποκαλούμενη «Ἁγιοταφικὴ Ἀδελφότητα».

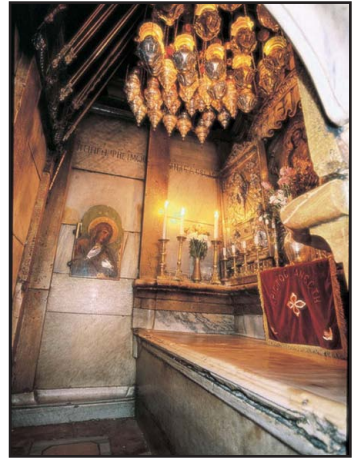
Ἡδη ὁ πρῶτος Χριστιανὸς Αὐτοκράτορας, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ στὴν συνέχεια ὅλοι οἱ Αὐτοκράτορες προστάτευσαν καὶ στάθηκαν μὲ σεβασμὸ πρὸς τὰ ἱερὰ Προσκυνήματα καὶ τὴν Ἀδελφότητα, μέχρι τὴν κατάκτησή τους ἀπὸ τοὺς Ἄραβες, οἱ ὁποῖοι ἀναγνώρισαν τὴν παρουσία τῶν Ἑλλήνων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν.

Μάλιστα, τὸ 638 μ.Χ. ὁ Χαλίφης Ὁμάρ παραχώρησε «ἀχτιναμὲ» (=συνθήκη) στὸν Πατριάρχη Σωφρόνιο, μὲ τὴν ὁποῖα χορηγοῦσε ὄχι μόνον ἀσφάλεια ζωῆς καὶ ἐλεύθερης ἄσκησης «τῶν τῆς θρησκείας εἰς τὸ Βασιλικὸν Ἔθνος τῶν Ρωμαίων», ἀλλ' ἀναγνώριζε καὶ τὴν κυριότητα τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων. **Καθόριζε** δὲ καὶ τὶς σχέσεις τόσο πρὸς τὴν Ἀραβικὴ Κυβέρνηση, ὅσο καὶ πρὸς τὶς λοιπὲς ἐθνότητες καὶ ὄριζε σὰν ἡγέτη ὄλων τὸν Πατριάρχη τῶν Ἱεροσολύμων:

● **«Καὶ** εἰς τὸ νὰ εἶναι τὰ λοιπὰ ἐκεῖ εὑρισκόμενα Χριστιανικὰ Ἔθνη Νασάριδων, ἤτοι Ναζωραίων καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἔρχονται χάριν προσκυνήσεως, Φράγκοι, Κόπται, Συριάνοι, Ἀρμένιοι, Νεστοριανοί, Ἰακωβίται καὶ Μαρωνίται ὑποκείμενοι καὶ ἀκόλουθοι εἰς τὸν ρηθέντα Πατριάρχη καὶ αὐτὸς νὰ προστατεύῃ νὰ προηγῆται αὐτῶν» (Νικ. Θέμελη, Οἱ Ἅγιοι Τόποι καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν Δίκαια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, Ἱεροσόλυμα 1995, σ. 16).

Τὰ δίκαια αὐτὰ ἀναγνώρισε καὶ ἐπιβεβαίωσε ὁ Μωάμεθ ὁ Πορθητῆς, καθὼς καὶ τὸ φερμάνι τοῦ σουλτάνου Μουράτ Γ' πρὸς τὸν Πατριάρχη Σωφρόνιο τὸν Δ' (1579).

* * *

Κλείνοντας την ιστορική αυτή αναφορά, επανερχόμαστε στα της τελετουργίας.

Άφοῦ ντυθεῖ ὁ Πατριάρχης τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ παριστάμενοι ἐκπρόσωποι καθὼς καὶ ὁ λοιπὸς κληρὸς, ἀρχίζει ἡ λιτάνευση προπορευομένων τῶν λαμπαδούχων, τῶν λαβάρων, τῶν ἐξαπτερύγων, τῶν χορῶν.

Γίνεται ἡ ἐκ τρίτου περιφορὰ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐνῶ ψάλλεται ὁ ὕμνος: «**Τ**ὴν Ἀνάστασίν Σου, Χριστὲ Σωτῆρ, Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξιώσον, ἐν καρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν».

Στὴν δευτέρη περιφορὰ εἰσέρχεται στὸν προθάλαμο τοῦ Ἱεροῦ Τάφου ὁ ἐκπρόσωπος τῶν Ἀρμενίων, ἐνῶ κατὰ τὴν τρίτη ὁ Κόπτης ἐκπρόσωπος.

Πρὶν τὴν εἰσοδὸν γίνεται σχολαστικὸς ἐπανελέγχος, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει ἡ παραμικρὰ ὑπόνοια Φωτός, ἢ εὐφλεκτῆς ὕλης.

Όλα τὰ κανδήλια καὶ τὰ κεριὰ ἔχουν σβῆσει.

Πρὸ τῆς πύλης ψάλλεται ὁ ἐπιλύχνιος ὕμνος, τὸ γνωστὸ «Φῶς ἰλαρόν».

Ό Πατριάρχης ἀποδύεται τὰ ἐπίσημά του ἄμφια καὶ ἐνδύεται λευκὸ στιχάριο, ἐπιτραχήλιο καὶ ἐπιμάνικα, πάλι ἐλέγχεται καὶ κρατώντας δυὸ σβηστοὺς πυρσούς, ἀπὸ 33 κεριὰ ὁ καθένας καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸν Πανάγιο Τάφο, ἀφοῦ ἐνώπιον τοῦ Ἀρμενίου καὶ τοῦ Κόπτου ἐκπροσώπου γίνεῖ ἡ ἀποσφράγιση τῆς θύρας του.

Τὴν ὀχλοβοῆ πού δημιουργεῖ τὸ συνωστιζόμενον πλῆθος, τὴν διαδέχεται ἡ σιωπή. **Ἡ** ἀγωνία τῆς προσμονῆς κορυφώνεται, κάθε στιγμή πού περνᾷ.

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ Πατριάρχης, γονατισμένος κατενώπιον τοῦ τόπου «οὔ ἔθηκαν Αὐτόν», προσεύχεται μὲ ἱερὸ δέος, λέγοντας τὴν Εὐχή:

• «**...Τ**ῆ ἀφάτω Σου εὐσπλαχνία ἐαυτὸν κενώσαντα καὶ τῷ φωτὶ τῆς ἐαυτοῦ ἐπιγνώσεως, τὰ ἐν σκότει διαπορευόμενα ἔθνη καταλάμπαντα καὶ διὰ τῆς ἐν Ἄδη καθόδου Αὐτοῦ τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ καταχθόνια φωτὸς πληρώσαντα, ὅπως τὸ τοῦ φωτοφόρου Τάφου Αὐτοῦ τοῖς πιστοῖς διδόμενον Φῶς, ἀναδείξῃ

ἀγιασμοῦ δῶρον, ἀμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, εὐλογίησιν καὶ ἀγιασῆσιν τοὺς εὐλαβῶς αὐτοῦ ἀπτομένους...».

Καὶ ἐνῶ τὰ πάντα βρίσκονται στὴ σιγή, ξαφνικὰ οὐρανομήκεις κραυγὲς σείουν τοὺς ἱεροὺς θόλους τοῦ Ναοῦ.

Τὸ ΦΩΣ! Τὸ ΦΩΣ!...

Τὸ Θαῦμα ἔχει συντελεσθεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ. Βγήκε τὸ Ἅγιο Φῶς, ποῦ ἤδη ἀρχίζει νὰ κυκλοφορεῖ, θαυμαστὸ καὶ αὐτό, μὲ χρῶμα γαλάζιο, πάνω ἀπ' τὸ θόλο, δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Οἱ πυρσοὶ τοῦ Πατριάρχου ἀνάβουν, τὸ ἴδιο καὶ τὰ πολυάριθμα σβηστὰ κανδήλια τοῦ ἀπεράντου Ναοῦ. Ὁ Πατριάρχης ἐξέρχεται καὶ αὐτός, ἀπὸ τὸ ἱερὸ Κουβούκλιο καὶ δίνει τὸ Ἅγιο Φῶς στοὺς παρισταμένους ἐκπροσώπους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ στὸν πιστὸ τοῦ Κυρίου λαό.

Οἱ χαρούμενες φωνὲς καὶ οἱ κωδωνοκρουσίες μεταδίδουν τὸ χαρμόσυνο γεγονός σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἱερὴ Πόλη.

Οἱ Ἄραβες Χριστιανοὶ ξεχύνονται σὲ πανηγυρικὴ διαδήλωση σὲ ὅλα τὰ σοκκάκια καὶ τοὺς δρόμους τῆς Ἱερῆς Πόλεως.

Ὁ Πατριάρχης ἐνδύεται πάλι τὴν ἀρχιερατικὴ του στολὴ καὶ εἰσέρχεται στὸ Ἅγιο Βῆμα ἀπ' ὅπου ψάλλει: «Ἀνάστα ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν...», ραίνοντας μὲ ἄνθη, καὶ φύλλα δάφνης τὸν ἱερὸ χῶρο. Ἡ ὅλη Ρελετὴ θὰ τελειώσει μὲ τὴν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ποῦ τελειώνει τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες.

Νὰ σημειωθεῖ, ὅτι τὸ Ἅγιο Φῶς, γιὰ κάποια λεπτά, διατηρεῖ τὴν γαλάζια του φλόγα. Ἡ φλόγα αὐτὴ δὲν καίει. Διατηρεῖ τὴν ἄυλὴ Τῆς προέλευσης. Οἱ προσκυνητὲς τὴν ἐγγίζουσιν, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται κάποιο κάψιμο στὸ χέρι τους.

* * *

Τὴν ἐπιβεβαίωση τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος τῆς ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς μᾶς ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ μαρμάρινη κολώνα τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὅσοι ἔχουν βρεθεῖ στὸν Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως ἔχουν δεῖ στὴν ἐξωτερικὴ κεντρικὴ εἴσοδο μιὰ μαρμάρινη κολώνα ποῦ ἔχει μιὰ σχισμὴ ἀρκετὰ μεγάλη καὶ μαυρισμένη. Ἡ σχισμὴ αὐτὴ ὁμολογεῖ τὸ Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Στὰ 1517, Πατριάρχης ἦταν ὁ Δωρόθεος ὁ Β΄.

Τὴ χρονιά ἐκείνη κατόρθωσαν οἱ Ἀρμένιοι χριστιανοὶ μὲ

χρήματα να εξαγοράσουν από τον Άραβα διοικητή τῆς ἁγίας Πόλεως, τὸ δικαίωμα τοῦ Ἑλληνα Ὁρθοδόξου Πατριάρχου γιὰ τὴν ἀφή τοῦ Ἁγίου Φωτός. **Μ**ε τρόπο ληστρικὸ ζήτησαν στὸ Ναὸ νὰ εἶναι μόνο Ἀρμένιοι, ἐνῶ ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ μείνουν ἐκτὸς Ναοῦ.

Ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος ἦταν χαραγμένα στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν, ἐνῶ ὁ γέροντας Πατριάρχης καὶ αὐτὸς σκυφτὸς καὶ παραμερισμένος, στεκόταν ἀκουμπισμένος στὴν μαρμάρινη ἀριστερὴ κολώνα τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας τοῦ πανιέρου Ναοῦ, κρατώντας τὰ σβηστὰ κεριά του, περιμένοντας νὰ λάβῃ τὸ Ἅγιο Φῶς.

Στὴν ἀπέναντι πλευρά, στὸν μιναρὲ καθόταν γιὰ ἐπίβλεψη, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐμίρη.

Ἡ ὥρα ἔφθασε, ὁ ἀρμένιος Πατριάρχης ἔφθασε στὸ ἱερὸ Κουβούκλιο. **Ἡ** τάξη ἔγινε μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια, ὁ ἔλεγχος τοῦ ἱεροῦ χώρου ἔγινε σχολαστικότερα. **Κ**ατέβηκε λοιπόν, καὶ ἄρχισε τὴν δέηση. **Ὁ**μως ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ καμμιά φλόγα δὲν ἐμφανιζόταν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔξω στὴν αὐλὴ στεκόταν, ὅπως προαναφέραμε, ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης παρακαλώντας καὶ αὐτὸς τὸν Θεὸ νὰ μὴ στερηθεῖ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ τὴν δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Φωτός, ἀλλὰ νὰ γίνῃ πάλι τὸ συνεχιζόμενο Θαῦμα.

Καὶ ἐνῶ γίνονταν ὅλα αὐτά, ξαφνικὰ ἓνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούγεται καὶ μιὰ βίαιη πνοὴ δυνατοῦ ἀνέμου, ποὺ ἔγιναν ἀντιληπτὰ ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους, σχίζει τὴν μαρμάρινη κολώνα τὸ Ἅγιο Φῶς καὶ ἀνάβει θαυματουργικὰ τοὺς πυρσούς, ποὺ σχημάτιζαν τὰ σβηστὰ κεριά στὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου.

Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ φανταστεῖ τὸ τί ἐπακολούθησε. **Κ**ραυγὲς καὶ ἐπευφημίες καὶ λόγια δοξολογίας. **Οἱ** καμπάνες ἤχησαν μεταδίνοντας τὴ χαρὰ.

Τότε ἔγινε καὶ μιὰ πράξη παραδοχῆς ἀπὸ τὸν ἀλλόπιστο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν διαδικασίαν.

Ὁταν εἶδε τὴ μοναδικότητα τοῦ Θαύματος, φώναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του: **«Μεγάλη ἡ Πίστη τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν· πιστεύω στὸν Ἀναστάντα Ἰησοῦ Χριστό, Τὸν προσκυνῶ σὰν τὸν ἀληθινὸ Θεό».**

Ἀκούγοντάς τον οἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν σκίρτησαν ἀπὸ δοξολογία τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ οἱ παρατρεχάμενοι Ἀγαρηνοὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ κεφάλι, τυφλοὶ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἀγνοίας τους. **Ὁ** ἀλλόπιστος εἶδε καὶ πίστευσε.

Ἡ ὁμολογία του καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ αἵματός του τὸν κατέταξαν στὴν χορεία τῶν ἁγίων Μαρτύρων. **Τὰ** ἅγια Λείψανά του φυλάσσονται μέχρι σήμερα στὴν Μονὴ τῆς Μεγάλης Παναγίας.

* * *

Γιὰ τὸ Ἅγιο Φῶς ἔχουν γραφεῖ πολλά. **Μπορεῖ** νὰ τὰ δεῖ κανεὶς καλύτερα στὶς ἐκτενεῖς μονογραφίες ἐκεῖνων, ποὺ ἔχουν ἀσχοληθεῖ καὶ ἔχουν γίνεи μάρτυρες τοῦ ἐπαναλαμβανομένου αὐτοῦ ἁγίου Θαύματος.

Πολλοὶ στέκονται μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν παράδοξη αὐτὴ Φλόγα. **Ἄλλοι** μὲ σκεπτικισμὸ, καὶ ἄρνηση, ἢ καὶ χλευάζοντας, ὅπως εἶδαμε τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὸν περιφερόμενο στὰ κανάλια χημικό.

Στὰ θαυμάσια ὅμως τοῦ Θεοῦ τὸ πρῶτο λόγο ἔχει ἡ πίστη καὶ ὄχι ἡ λογικὴ. **Μιὰ** ματιὰ στὶς εὐαγγελικὲς διηγήσεις θὰ δοῦμε πλειστάκις νὰ διατυπώνεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ ἡ θέση αὐτὴ. **Γιατὶ** ἡ πίστη θέλει καρδιά. **Τότε** μονάχα ἐνεργοποιεῖται καὶ μέσα ἀπ' τὶς ὑπέρλογες διαστάσεις της βεβαιώνονται τὰ ἐλπιζόμενα καὶ προσεγγίζονται τὰ μὴ ἔχοντα ὑπόσταση. **Με** τὴν κραυγὴ τοῦ «πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν», ἅς ἀνάψουμε τὸ ἁγιοκέρι μας μὲ τὸ Ἅγιο Φῶς, καὶ νὰ ζητήσουμε ἐπίμονα ἀπὸ τὸν Ἀναστάντα Κύριό μας νὰ διατηρεῖ τὶς καρδιές μας φλεγόμενες στὴν προσωπικὴ συνοδοιπορία μαζί Του πρὸς τὴν αἰώνια Ἑμμαούς. **Ἀμήν.**

Ὁ Ἅγιος Μάρτυρας
Τουνὸμ καὶ στὸ βάθος
ὁ κίονας ποὺ ἀνεφλέγη.
I.M. Μεγάλης Παναγίας,
Ἱεροσόλυμα.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Φιοράκη (†), Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης Ἐκάλης. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.